

Serengeti

RÁJ A PEKLO

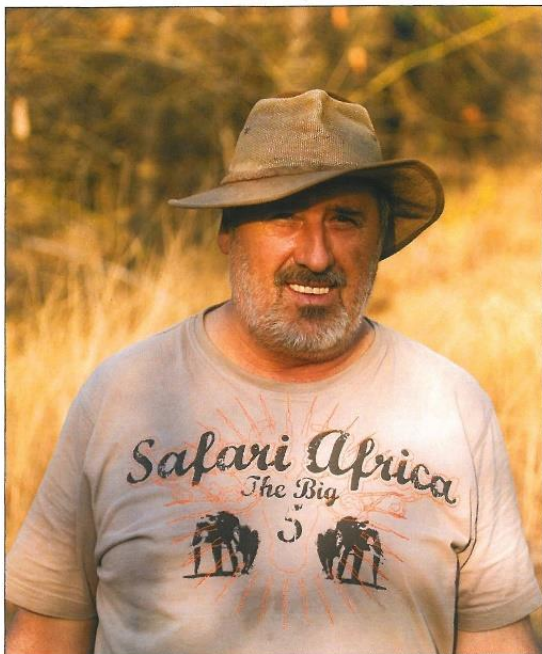

Foto: Alois Szemla

Fotografie byly pořizovány technikou Canon

Grafika: Zdenka Weisová

..... při poslední cestě do oblíbeného národního parku v Tanzánii, který jsem navštívil již potřetí, si uvědomuji tragédii současného stavu. Již při přeletu na letiště do tanzánské Arushi, je vidět snahu tanzánské vlády, umožnit rozvinout turistický průmysl, který tak dobře vynáší. Ale mohou nabídnout pouze africké safari do těch pár posledních míst, kde jsou schopna žít divoká zvířata ve volné přírodě. Evropan, přijíždějící do Afriky je překvapen všudepřítomným „africkým nepořádkem“. Krajinou se povalují a vzduchem létají potrhané černé plastové sáčky, které jsou zde ve velké oblibě a obdržíte je ke každému nákupu. Po použití jsou odhozeny a tak si volně létají a připomínají hejna vran. To je pouze začátek, pak se nabalíme do terénního džípu pro 6 osob, se zásobou vody a nafty na tři týdny a vyrážíme. Kousek za městem ještě po děravé asfaltové silnici a později už jen po prašných cestách zhruba 500km, kde lidské pokolení zastupují pouze malé oplocené vesničky masajů. Vstup do národního parku je náročnou záležitostí, protože vyžaduje vyřízení mnoha důležitých formalit a hlavně zaplacení vysokého vstupného. K vyřízení formalit se sice již používají počítače, ovšem časté výpadky elektřiny, scházející inkoust do tiskáren nebo pouhá nepřítomnost parkového úředníka, činí z jednoduché a časově nenáročné akce, akci náročnou. V mezičase si musíme hlídat své věci v autě, hlavně ty, které se lesknou, aby nepřilákaly poroznost malých opic. Po překonání vstupních záležitostí se již ženeme šílenou rychlostí po prašné cestě a náš šofér Ben se čas od času otočí a vycení na nás své velké bílé zuby a projevuje velkou radost nad tím, jak mu to auto jede. Vybalujeme techniku a začíná 20denní dobrodružství, těžká práce v teple, prachu a potu s fotoaparáty vážícími přes 6kg. Ale to napětí, ten adrenalin při hledání těch pár posledních zvířat žijících ve volné přírodě, stojí za to.

Den začíná ráno ve 4.30 šálkem černé kávy a následuje odjezd k místům, kde zvěř chodí pít. Musíme tam být ještě za tmy. Zažíváme nádherná africká svítání v očekávání, kdo se přijde napít první a kdo dnes zaspal. Po východu, dokáže slunce vykouzlit ty nejkrásnější barvy a tak se uzávěrka mého Canonu nezastaví. Není nám zima, nemáme hlad ani žízeň, jsou tu pouze zvířata, my a krásná africká příroda. Slunce stoupá, teplota se zvyšuje, zvířata začínají lenořit, uléhají do stínu a my můžeme konečně sníst dobroty z luncheboxu. Lunchbox je vynález místních, aby nemuseli vstávat tak brzo, takže nám pár balených drobností vloží do boxu a snídaně i oběd je hotov.

Slunce pálí, a proto musíme schovaná zvířata vyhledávat. Ve stínu se povaluje celá lví smečka 10-12 lvic, několik dospívajících samců a pár neposedných kořat. Lví samec se u smečky nevyskytuje, ale je v blízkosti, smečku kontroluje a ovládá. Čas od času se některá ze samic od smečky vzdálí, vyhledá šéfa a oddá se několikadenním milostným hrátkám, aby koloběh života byl opět naplněn. Na osamělých stromech odpočívající leopardi. Ti jsou samotáři a dokážou s úžasnou silou vytáhnout ulovenou kořist, mnohdy několikrát těžší než jakou jsou sami, do koruny stromů, kde mohou hodovat bez obav z hyen a ostatních predátorů. Skupinky žiraf, pakoňů, zeber a buvolů se pasou bez ohledu na denní dobu a stáda slonů čas od času bez většího zájmu o nás, projdou kolem auta. Potkáváme další zvířata gepardy, buvolce, gazely, ale i velké množství nejrůznějších ptáků. V tůňkách zbyly po říčce je slyšet hýkání hrochů, ti přes den skoro z vody nevylezou a vše důležité, včetně porodu a kojení provádí ve vodě, která už skoro není vodou, ale nějakým zapáchajícím hnojištěm. Hroši jako býložravci se pasou v noci, a proto jsou pro lidi velmi nebezpeční.

Den se pomalu chýlí ke konci a slunce opět začíná kouzlit. Stíny se prodlužují, barvy jsou výrazné a krajina získává žlutooranžový nádech. Zvěř začíná být aktivní a vyhlíží nějakou kořist. Pokoušíme se vše skloubit a být u toho... Jelikož se nacházíme v blízkosti rovníku, tak je jen otázkou několika vteřin a je tma, je noc. Musíme nabít baterky, zpracovat nafoceny materiál a připravit se na další den.

Usínáme a v dále řve lev ...

Je jen velká škoda, že tato idylka je narušována člověkem, pytláky toužícími po sloních klech, rozích nosorožců nebo hlavě nějaké velké kočky.

Míst, kde v současné době můžeme pozorovat tato divoká zvířata ve volné přírodě je každým rokem méně a méně. Jsou jisté snahy protnout národní park Serengeti dálnicí. Také místní pastevci si dělají nároky na pasení svého dobytka v místech parku a pořád častěji vstupují se svými stády na území Serengeti, kde dochází ke střetu dobytka se zvěří. Ano člověk je ten, který se neustále roztahuje a ubírá krásné divoké zvěři místo k životu, lovu a rozmnožování. Ano člověk je ten, kdo z ráje dokáže vytvořit peklo.

Všechna zvířata, která jsou v kalendáři vyobrazena s výjimkou buvola a krokodýla jsou zvířata silně ohrožena a hrozí vyhubením. Budou nám stačit zoologické zahrady, kde naše děti uvidí lva za mříží? Za vše může největší ze všech predátorů a to je člověk. Doufám, že ráj pro zvířata bude větší a peklo způsobené člověkem se nerozšíří... Přeji Serengeti málo návštěvníků a hodně klidu.

Váš Alois Szemla